

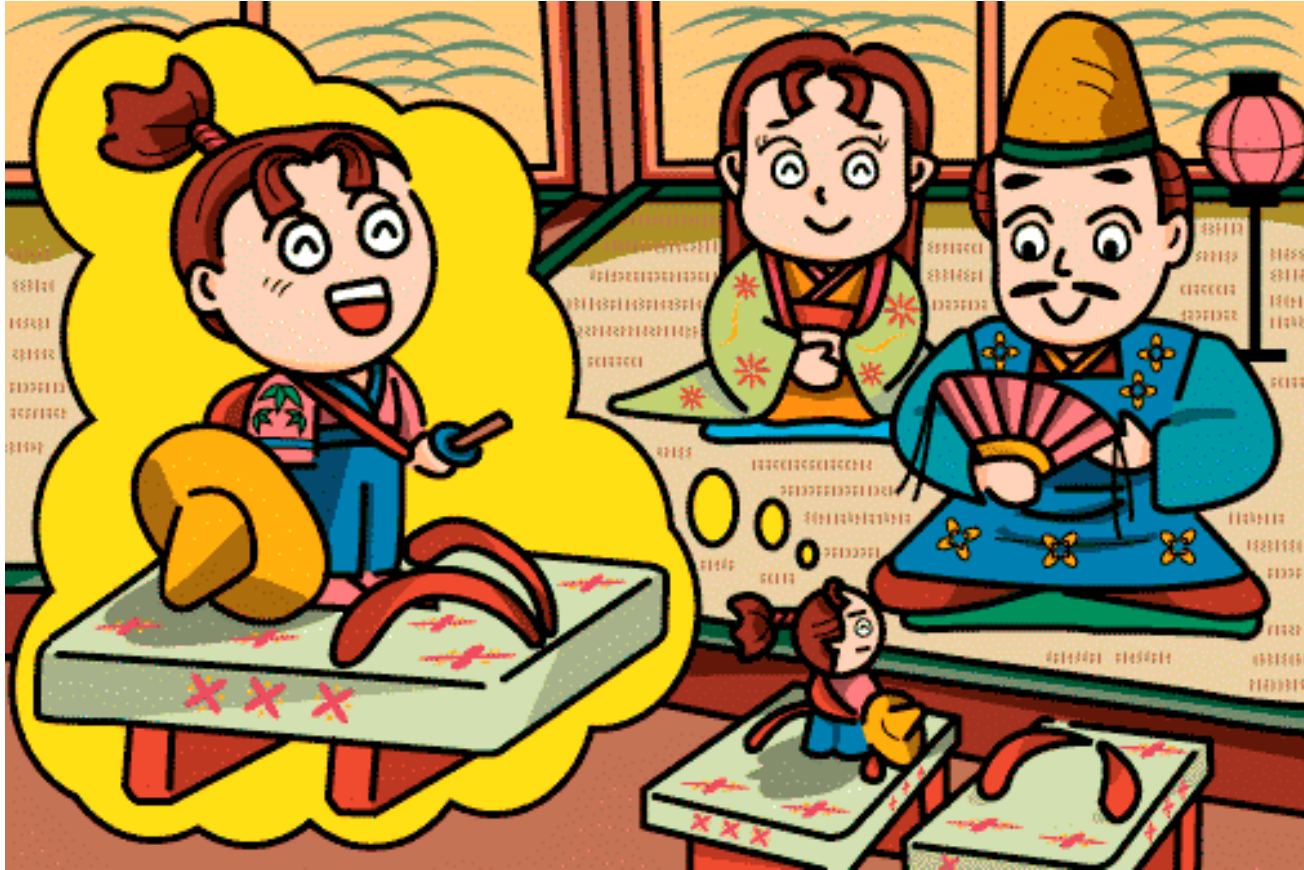

לפני הרבה זמן חי בכפר זוג זקנים שלא היו להם ילדים. הם התפללו מאוד וביקשו מהאלים ילד, אפילו אם יהיה קטן ביותר. ואומנם נולד להם ילד, אבל קטנטן, לא גדול מחצי אצבע. הזוג גידל את הילד באהבה והוא נעשה צעיר חכם ונבון, אך לא צמח כלל. על כן קראו לו בכפר איססון-בושי (איססון הו מידה קטנה ביפנית).

יום אחד הודיע איססון-בושי להוריו כי הוא רוצה לצאת לעיר ולחפש שם את מזלו. ההורים דאגו מאוד, אך בסוף נתנו לו חרב עשוי ממתכת, נדן מחתיכת קש, קערת האורז כסירה עם גפרור כמשוט.

איססון-בושי הלך עד שהגיע לנהר שזרם בכוון העיר. שם שם את כערת האורז שלו במים ועם הגפרור שט ימים אחדים עד שהגיע העירה.

הוא הלך ברחובות העיר עד שהגיע לבית מידות של המלך. הוא הודיע בשער "באתי העירה כדי לעבוד וללמוד. אני מבקש להיות משרת אצלכם."

אלא שהוא היה קטן כל כך ששומר השער לא הרגיש בו בכלל. "אני כאן! אני כאן!" קרא איסון-בושי, ובסוף השומר ראה אותו בצל סנדליו, הרים אותו והביא לפני המלך. כשזה לקח אותו לידו איסון-בושי השתחוה והציג את עצמו. הוא מיד מצא חן בעיני המלך וזה קיבל אותו לעבודה. כולם בארמון אהבו את איסון-בושי הנבון והנחמד, ובמיוחד בתו של המלך, וכך במשך הזמן הוא נעשה המשרת האישי שלה.

יום אחד הנסיכה הלכה ביחד אם איסון-בושי
למקדש קיומיטסו. בדרך שני מפלצים קפצו
מהצד וחסמו את דרכם. איסון-בושי מיד שלף
את חרבו והתנפל על התוקפים. אחד המפלצים
פתח את פיו ובלע אותו, אך איסון-בושי
התחיל לדקור אותו במחט-החרב שלו מבפנים
בבטנו. המפלץ נבהל והקיא את איסון-בושי,
וזה התנפל עליו ודקר אותו בעינו.
שני המפלצים ברחו מבוהלים, ואחד מהם הפיל
בדרך את פטיש הקסמים שלו.

הנסיכה הרימה את הפטיש ושאלה את
איססון-בושי "הנה כלי הקסמים. מה שתרצה,
זהב או אורז, יהיה מיד שלך."
אבל איססון-בושי ענה "אינני רוצה זהב ולא
אורז. אני רק רוצה להיות גדול כמו אדם רגיל."
הנסיכה מיד הניפה את הפטיש וזמרה
"גדללל.. גדללללל.."

תוך רגע איססון-בושי הפך ללוחם נאה, בעל
גודל טבעי. הוא התחתן עם הנסיכה ויחד עם
ההורים שלו ושלה חיו עוד הרבה זמן באושר.